

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. D. Ioannis Ivsti Lanspergii, Natione Bavari, Illvminati
Ac Religiosissimi viri, Carthusiae Coloniensis ante annos
centum Vicarii, & Magistri Nouitiorum laudatissimi Opera**

In Qvinque Tomos Distributa, à mendis expurgata, veteri integritati
restituta, & indicibus locupletata

De Tempore

Landsberg, Johannes Justus

Coloniae Agrippinae, 1631

traditionem suum charitatiue corripuit. Articulus VI.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47044](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47044)

est, quod ponitur in immundam conscientiam, quam si poneretur in cleam, ceteris paribus.

IESVS TRADITOREM SVVM CHARITATIVE CORRIPUIT. Articulus VI.

Ioan. 11.
Math. 16.
Auguſt.

Quum autem hac, id est, superiora in lotionem pedum, & institutione sacramenti, Iesus dixisset, turbatus est spiritus. Quare? Super lapsu, periculo, & damnatione sui discipuli, qui in tam detestabile crimen ceciderat venditionis, videlicet innocentis sanguinis magistri sui, pro quo magis dolebat magister pius & misericors, compatiens illius infelicitati, quam pro seipso morituro. Et quia studuit eum ante per beneficia & signa familiaritatis & affabilitatis emendare scilicet lauando eius pedes & osculando, & (vt quidam doctor dicit, vt credo Augustinus) lachrymando tunc, & cobando illum corpore & sanguine suo: nec profecit, quia cor illius induruerat: adhibet nunc etiam verba reprehensionis, palam ostendendo se non peccatum eius, sub generalibus tamen verbis, & tacito eius nomine, ne alii eum notarent. Vnde dixit Dominus: Amen amen dico vobis, vnus ex vobis me tradet. Audientes hæc discipuli, turbati sunt, & vnus inspexit alterum, non auctores comedere: Quilibet formidabat pro conscientia sua: quia licet nihil mali sibi conscij essent alij discipuli præter Iudam, tamen credebant magis verbis magistri sui, quam propriè conscientia. Sciebant enim necesse esse verum & fiendum indubitanter, quod Dominus veritas ipsa dicebat. Vnde quilibet eorum dicebat: Nunquid ego sum Dominus? At illi Iesus: Qui intravit manum in paropsidæ, hic me tradet. Ex hoc nondum clarè intellexerunt, quia minores discipuli comedebant in alia mensa, & soli Apostoli cum Iesu, ex vna scutella. Ideo solum intellexerunt, quod non ex minoribus discipulis, sed ex Apostolis aliquis traditurus erat Dominum. Subiunxit Dominus: Vt homini illi, per quem filius hominis tradetur. Bonum esset ei, si natus non fuisset homo ille. Apostolis igitur interrogatibus quilibet pro se, quis esset, compulsi sunt etiam Iudas interrogare, vt non notaretur, & dicere: Nunquid ego sum Rabb? Dicit illi Iesus: Tu dixisti. Credendum est Dominum hæc dixisse leniter, vt alij non audirent. Petrus autem zelosus pro Domino, cupiebat scire, quis esset. Innuat ergo discipulo, qui recubuit super pectus Iesu, id est, Ioanni, vt interrogaret Dominum. Interrogat igitur Dominum Ioannes, dicens: Domine qui est qui tradet te. Iesus reuelat illi tanquam familiari, & qui scripturis erat in euangelium, dicens: Cui intinxi panem porrexero, hic me tradet. Et cum intinxi panem, dedit Iuda Simonis Ischariæ. Et dixit Iesus: Quod facis facitius. Hoc non dixit imperando, sed ostendendo, quia spontè, & cum magna sui desiderio expectabat suam passionem, quam cupiebat accelerari, propter redemptionem nostram, & liberationem patrum ex limbo. Cum ergo hoc Iudam Iesus Iuda tradidisset, post buccellam introuit in eum Satanas, hoc est, ampliore potestatem & damnationem in eo accepit, quia per malam voluntatem Iudas se magis illi subiecit, & exiit continuo, ad querendam cohortem, quam caperet Iesum. Ex isto articulo multa habemus documenta. Primum, quod debemus spiritualiter tristari de alterius, scilicet proximi nostri casu in peccatum, sicut Christus turbatus est propter lapsum Iudæ. Secundum, quod

De hoc odus
ut in proxi
morum lap
sus in pecca
to.

debamus omnibus modis conari, quod resurgat & emendetur, qui cecidit, monendo, orando pro eo, reprehendendo, alijsque modis. Et licet hoc ad omnes, maximè tamè spectat ad prælatos, qui sunt pastores animarum. Vnde Dominus Iesus præbuit se exemplum, quadruplici via tentans Iudam reuocare: Primo beneficijs, vt exolliretur scilicet lauando ei pedes, & dando ei corpus suum, & sanguinem. Non enim exclusit eum à generali communiõne, propter occultum peccatum: sicut etiam nulli sacerdoti licet negare parenti Sacramentum in publico, licet sciat eum esse in mortali peccato occulto, & indignè sumpturum. Secundo, Dominus voluit Iudam retrahere pudore: Vnde dixit in generali: *Vnus vestrum me tradet.* Tertio, timore: Vnde comminatus est, ei dicens: *Va homini illi, per quem filius hominis tradetur.* Quarto, affectus offensione, & blanda allocutione, quum dixit reuertenti, & officulo prodenti se: *Amice, ad quid venisti?* Ex hoc debent discere prælati, quod non vno tantum modo, aut via, sed qualitercunque possunt, tentare debent & conari, vt reuocetur, qui declinat ad perditionem. Tertium documentum est, quod occulta peccata non sunt reuelanda, sicut Dominus non reuelauit peccatum Iudæ discipulis, nisi Ioanni sub missa voce, qui scripturus erat hoc Euangelium, & tenuit in secreto, nec reuelauit Petro interroganti. Et de hoc satis pronunc. *Cum autem exisset Iudas à cætu, & conuentu sanctorum discipulorum, quorum Abbas erat Dominus Iesus, scribit Euangelista, quod erat rex.* Et hoc bene conueniebat filio tenebrarum, vt ambulet in tenebris exterioribus, qui plenus erat interioribus. Incipiente igitur, & accedente nocte, & nos volumus hic terminare vespèram, id est, ea quæ Dominus gessit circa tempus vespertinum: & quæ sequuntur annumerare volumus completorio.

Iudam traditorè vñ Christus Iudæ reuocare debent quædam corrigere.

Math. 26. Prælati quanto studio reuocare debeant ouem errantem. Ioan. 13.

Ioan. 14.

Completorium Primum hic incipit, habens articulos septem.

IESVS DISCIPVLIS PRÆDICAUIT. Articulus VII.

Quum Iudas exisset, incepit Iesus dulcissimum sermonem totum plenum igne dilectionis, & melle dulcedinis, in quo consolatus est discipulos, quasi vltimum vale cum illis loquens, & admonens, vt non tristerentur de illius passione, quæ iam instabat, nec turbarentur de sua persequutione euentura. Hunc sermonem solus Ioannes scripsit, quia super peccatum Domini recubuit, ex quo nisi paucissima tangam, ceteris omittis propter passionem: Dixit ergo Iesus discipulis suis. *Filii, adhuc modum vobiscum sum. Ecce nominat eos filios, ex teneritudine, & dulcedine amoris, quia in separatione amicorũ, amor plus solito feruescit, & corda eorũ magis liquefacit erga se mutuo. Mandatum nouum do vobis, vt diligatis inuicem, sicut dilexi vos. In hoc cognoscant omnes, quod mei estis discipuli, si dilectione habueritis ad inuicem. Non turbetur cor vestrum propter ea quæ videbitis me passurũ, neq; formidet, scilicet ea quæ vos estis passuri. Si diligitis me, mandat a me a seruate. Qui habet mandat a meo, & seruat ea, ille est, qui diligit me. Qui autem diligit me, diligetur à Patre meo, & ego diligam eũ, & manifestabo ei meipsum. Non relinquam vos orphanos. Veni ad vos.*

Ioan. 13.

Ibidem.

Filios cur Christus Apostolos vocet.

Ioan. 14.

LL 2 Dein-

VI
E